

Monsonís, Roca i Fabregat

El reformisme valencià i Aitana, des de Madrid

Els liberals alemanys entenen perfectament que un administratiu espavilat pugua arribar a president del partit o que un repartidor de xampany arribe a president de la república. El que no entenen de cap manera els liberals alemanys era com un repartidor de xampany que havien tingut per allí, un tal Enrique Monsonís, hagués arribat a president de la Comunitat Valenciana. Se'n feien creus. Al liberal català Trias Fargas, li preguntaven com era possible que el tal Monsonís fos el cap d'un país que cada any s'omplia la farnera amb l'abast dels mercats de fruita. Els venedors de taronja semblaven més apropiats per al càrrec.

Han passat els temps i els alemanys tornen a preguntar-se com és que Monsonís encara reviscola. Els liberals alemanys ja tenen clar que no han de donar-li ni un sol marc més per a aquella fundació «Pérez Galdós», que era la tapadora dels quatre gallets que aportaven a les campanyes electorals.

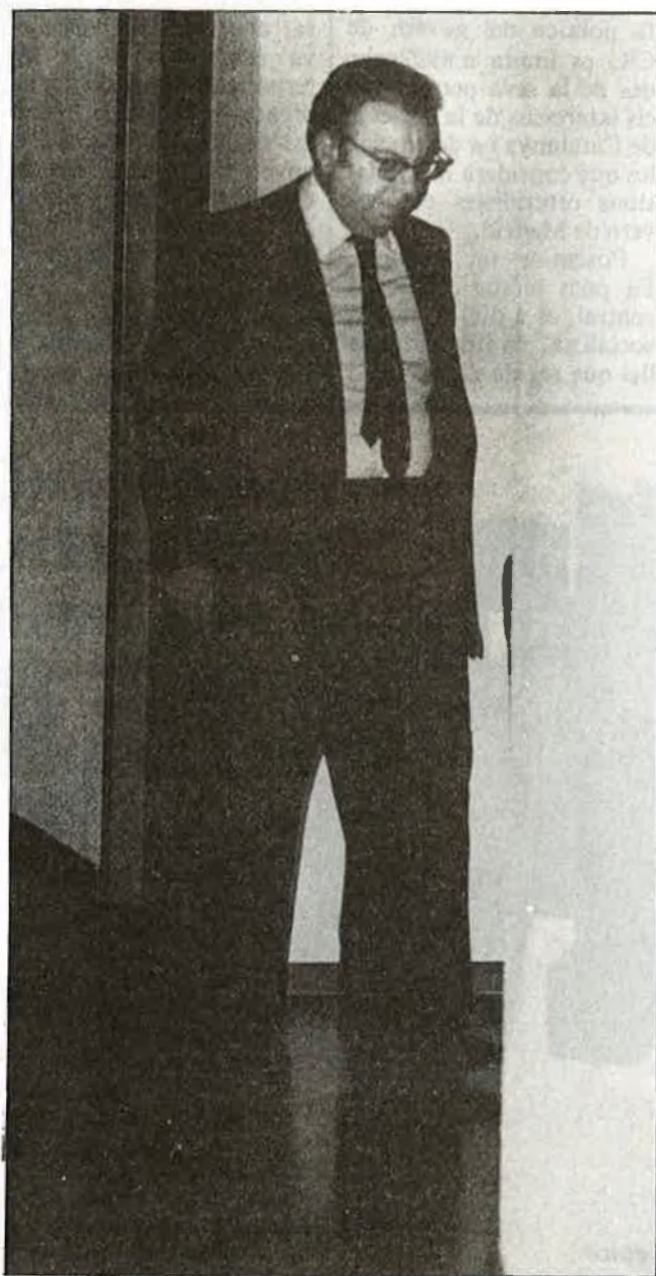
Els liberals alemanys ja han rebut l'avís que Monsonís no és l'home de Roca, ni tan sols el d'Antonio Garrigues. Tornen a considerar-lo, doncs, un repartidor de xampany.

Miquel Roca s'ha trobat a Castelló amb la presència de l'ex-ucedista i ex-president del Consell sense adonar-se'n. Com que el partit està encara en bolquers, no ha volgut assabentar-se del tot de la presència oficial que el se-

nyor Monsonís s'ha adjudicat en un congrés organitzat a tota pressa per tal que ningú no li fes ombra. Però Roca ja té ben clar que el futur del Partit Reformista no té els fonaments

en un home que té els peus de fang.

Miquel Roca farà el canvi en Castelló quan ho crega convenient, però els qui seran les peces claus del seu partit ja estan prepa-

Enrique Monsonís, de Roca només circumstancialment

rant l'estratègia perquè, de cara a les eleccions, hi haja una imatge més coherent amb el que pretén ser un partit de notòria implantació estatal. Tinc entès que haurà de jugar la pilota del dau a fi que pugua passar per dalt corda Benjamí Casany. La faena de repartidor de xampany, la té destinada Miquel Roca per als de Sant Sadurní, que, d'això, n'entenen una mica.

Amadeu Fabregat, al Congrés

El diputat valenciano Ignacio Gil-Lazaro, que sempre em parla castellà, i el *cunero* Gabriel Elorriaga han tornat a portar a la Comissió de Control de RTVE els problemes que ells tenen amb Aitana. Han tornat a tocar els testos en raó de les qüestions lingüístiques, després de recordar les manifestacions a EL TEMPS d'Eduardo Sancho, el destituït director del centre regional. A Amadeu Fabregat, es veu, li tenen por. Senzillament, perquè creuen que serà l'instrument pel qual es produirà el que ells anomenen «la colonització pseudo-cultural», i tots sabem què vol dir un diputat d'Alianza Popular quan parla de colonització.

Divendres dia 21, Amadeu Fabregat i Gil Lázaro es trobaren a l'aeroport de Barajas i sembla que tingueren una conversa molt civilitzada. Té sort Amadeu d'haver fet bona impressió a Gil Lázaro, perquè, en cas contrari, podria fer-lo tan famós al Congrés de Madrid com a Eloy Gutiérrez Menoyo, un madrileny pres a Cuba. Allò de Gutiérrez Menoyo és una mena de fixació freudiana del diputat valenciano, al qual Fernando Morán ha demanat que en 1985 no li «menoye màs».

/ Arxiu